

Arrest

nr. 186 972 van 18 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2016 houdende “*bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering*” (bijlage 13septies) en de beslissing van diezelfde gemachtigde van 11 april 2016 tot afgifte van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 april 2016 treft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende “*bevel om het grondgebied te verlaten genomen met vasthouding met het oog op verwijdering*”.

Het betreft de eerste bestreden akte, die op dezelfde dag aan de verzoeker werd ter kennis gebracht en dit onder de vorm van een bijlage 13septies, en die als volgt is gemotiveerd:

“*BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING* Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:
naam: W.
voornaam: A.
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.
- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 26.02.2016.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden : Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene diende 2 keer een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Een eerste aanvraag ingediend op 20.08.2012 werd onontvankelijk verklaard op 29.11.2012. Deze beslissing is op 09.01.2013 aan betrokkene betekend. Een tweede aanvraag ingediend op 07.12.2015 werd onontvankelijk verklaard op 28.01.2016. Deze beslissing is op 26.02.2016 aan betrokkene betekend met een bevel het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Het feit dat betrokkene in België een relatie zou hebben met een Belgische onderdane, die 3 maanden zwanger zou zijn van hem geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet dat hij enkel in België een relatie met zijn vriendin kan uitbouwen. Zowel betrokkene als zijn vriendin wisten dat een relatie uitbouwen in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval betrokkene zou huwen of wettelijk samenwonen met zijn deze persoon en dit in België erkend wordt, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen met het oog op gezinshereniging.

In die zin betekent een terugkeer naar Pakistan geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de

Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Pakistan.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, M. V., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de PZ Antwerpen City en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, W. A., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas."

Uit de bewoordingen van de bijlage 13septies blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen omvat, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

1.2. Op 11 april 2016 treft de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker tevens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod van twee jaar.

Dit is de tweede bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op diezelfde datum en bevat de volgende motivering:

"Inreisverbod

Aan de heer:

naam: W.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Pakistan

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11/04/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

(...) X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 26.02.2016. Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Artikel 74/11, §1, tweede lid:

(...)

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene twee aanvragen tot regularisatie op grond van humanitaire redenen werden verworpen. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 26.02.2016.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Het feit dat betrokkene in België een relatie zou hebben met een Belgische onderdane, die 3 maanden zwanger zou zijn van hem, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet dat hij enkel in België een relatie met zijn vriendin kan uitbouwen. Zowel betrokkene als zijn vriendin wisten dat een relatie uitbouwen in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval betrokkene huwen of wettelijk samenwonen met zijn deze persoon en dit in België erkend wordt, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking vragen van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen met het oog op gezinshereniging.

In die zin betekent dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat hoe dan ook niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De beslissing tot vasthouding

Ambtshalve dient te worden opgemerkt dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving die in de bestreden akte vervat zit.

De eerste bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is op dit punt onontvankelijk.

3.2. De beslissing tot terugleiding naar de grens

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad wijst er op dat de ontvankelijkheid van het beroep een zaak is die de openbare orde raakt en die hij desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

De Raad merkt op dat de beslissing tot terugleiding naar de grens, die vervat is in de eerste bestreden akte, werd genomen in toepassing van de artikelen 7, tweede lid en 27, §1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Artikel 27, §1 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de bestreden terugleiding naar de grens, bepaalt als volgt:

“§ 1 De vreemdeling die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven hebben, kunnen met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Zo de vreemdeling de nationaliteit bezit van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een Verdragsluitende Staat, kan hij naar de grens van deze Staat teruggeleid worden of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.”

Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de gemachtigde op 9 juni 2016, ongeveer twee maanden na de kennisgeving van de bijlage 13septies, heeft beslist om de verzoeker vrij te stellen. Deze beslissing tot vrijstelling vermeldt de volgende gegevens: *“Gelieve de genaamde W., A, geboren te (...) van Pakistaanse nationaliteit, opgesloten sedert (11/04/2016) vrij te stellen: De betrokkene moet onmiddellijk gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten”*.

De verzoeker werd zodoende bij beslissing van 9 juni 2016 vrijgelaten, met de enkele aanmaning om onmiddellijk gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 april 2016, dit is het bevel dat in de eerste bestreden akte (bijlage 13septies) is vervat. Omtrent de beslissing tot terugleiding naar de grens wordt niets vermeld.

Gelet op het bepaalde in artikel 27, §1 van de vreemdelingenwet en gelet op de duidelijke bewoordingen van de bijlage 13septies, dient evenwel te worden vastgesteld dat deze bijlage 13septies een beslissing bevatte om de verzoeker met dwang terug te leiden naar de, in dit geval, Pakistaanse grens.

Daar waar de gemachtigde op 9 juni 2016 beslist om de verzoeker vrij te stellen, waarbij weliswaar wordt verwezen naar het bevel van 11 april 2016 doch waarbij geenszins nog wordt aangehouden dat de verzoeker (met dwang) wordt teruggeleid naar de Pakistaanse grens, houdt deze beslissing dan ook impliciet, doch zeker de opheffing in van de beslissing van 11 april 2016 om de verzoeker (met dwang) terug te leiden naar de Pakistaanse grens.

Ter terechtzitting wordt deze kwestie aan een tegensprekelijk debat onderworpen. Noch de verzoekende, noch de verwerende partij betwist dat de beslissing tot terugleiding van 11 april 2016 impliciet doch zeker is opgeheven door de beslissing tot vrijstelling van 9 juni 2016. Het beroep is wat deze beslissing betreft, dan ook doelloos geworden.

Minstens dient te worden vastgesteld dat de beslissing tot terugleiding naar de grens actueel geen rechtsgevolgen meer sorteert voor de verzoeker, zodat de verzoeker uit een eventuele vernietiging ervan geen een voordeel kan puren.

Het beroep is bijgevolg, ook wat de beslissing van 11 april 2016 tot terugleiding naar de grens betreft, onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de aanhef van het eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 27, §3 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van het evenredigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de bestreden beslissingen

EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 27 §3 Vw., in combinatie met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Dat de verwijderingmaatregel manifest onwettig is;

Dat de verwijderingbeslissing immers rust op volgende overwegingen:

Betrokkene diende twee keer een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980. Een eerste aanvraag ingediend op 20.08.2012 werd onontvankelijk verklaard op 29.11.2012. Deze beslissing is betekend aan betrokkene op 09.01.2013 .

Een tweede aanvraag ingediend op 7.12.2015 werd onontvankelijk verklaard op 28.01.2016. Deze beslissing is op 26.02.2016 aan betrokkene betekend met een bevel m het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen

Het feit dat betrokkene in België een relatie zou hebben met een Belgische onderdane , die drie maanden zwanger zou zijn van hem geeft hem niet automatische het recht op verblijf

Betrokkene toont niet dat hij enkel in België een relatie met zijn vriendin kan uitbouwen

Zowel betrokkene als zijn vriendin wisten dat een relatie uitbouwen in België precair was , gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België

Betrokkenen kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren .In het geval betrokkene zou huwen of wettelijk samenwonen met zijn persoon en dit in België erkend wordt kan betrokkenen bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen met het oog op gezinshereniging. In die zin betekent een terugkeer naar Pakistan geen schending van artikel 8 van het EVRM

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de

wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid) is voldaan, temeer de beslissing niet steunt op juiste en relevante feiten

Dat deze vaststelling, welke berust op verkeerde feitelijke gronden, determinerend was teneinde de beslissing tot weigering van verblijf aan verzoeker te betekenen met bijhorend inreisverbod

Dat voormelde motivering niet afdoende is mede gelet op het feit dat zij aanhaalt dat betrokkenen niet kan puren op een moeilijk te herstellen nadeel omdat hij een aanvraag gezinshereniging zou kunnen aanvragen

Dat in casu er wel een moeilijk te herstellen nadeel is aangezien een procedure gezinshereniging niet mogelijk is gelet op het feit dat er een inreisverbod werd uitgevaardigd van twee jaar en dus de motivering als zijnde een visumaanvraag vanuit het buitenland mogelijk zou zijn niet juist is

Bovendien is de gezinshereniging niet mogelijk daar de leeftijd van zijn Belgische partner 19 jaar is en voor 21 jaar geen aanvraag gezinshereniging kan ingediend worden en gelet op haar zwangere toestand het tevens niet mogelijk is van te reizen

Dat derhalve de motiveringsverplichting in de zin van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vw.niet werd nagekomen aangezien ze stoelt op onjuiste gegevens en tegenstrijdig is

Dat aldus de verwijderingsbeslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;

“Het proportionaliteitsbeginsel of evenredigheidsbeginsel krachten hetwelk er een redelijke verhouding moet bestaan tussen meerdere met elkaar concurrerende belangen houden in dat beperkingen van een grondrecht in aan aantal situaties toegestaan zijn als er een redelijke verhouding bestaat tussen de ernst van de beperking of inmenging op het grondrecht enerzijds en de zwaarte van het belang van de legitieme doestelling anderzijds

In de huidige omstandigheden voldoet de gevangenhouding van verzoeker niet aan het proportionaliteit- of evenredigheidsbeginsel zodat de onwettige verwijderingsbeslissing uitvoeren, impliceert dat verzoeker van zijn vrouw gescheiden zal zijn en dit een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM

Dat deze verwijderingsbeslissing trouwens werd aangevochten en de zaak momenteel nog hangende is voor de RVV en verzoeker de kans moet krijgen deze procedure bij te wonen

Dat hierbij tevens een inreisverbod werd betekend met volgende motivering nl dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 26.02.2016 en derhalve een vroegere beslissing tot verwijdering dus niet werd uitgevoerd .

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden ter ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Om deze reden wordt aan de betrokkene in toepassing van artikel 74/11 §1 ,2 van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd

Betrokkene diende twee keer een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 .Een eerste aanvraag ingediend op 20.0.8.2012 betekend aan betrokkenen op 09.01.2013.een tweede aanvraag ingediend op 07.12.2015 onontvankelijk verklaard op 28.01.2016 betekend aan betrokkenen op 26.02.2016 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen

Het feit dat betrokkene een relatie zou hebben met een Belgische onderdane die 3 maanden zwanger zou zijn van hem geeft hem niet automatische recht op verblijf. betrokkene toont niet dat hij enkel in België een relatie met zijn vriendin kan uitbouwen. Zowel betrokkene als zijn vriendin wisten dat een relatie uitbouwen in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsituatie van betrokkenen in België.

Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In geval betrokkene zou huwen of wettelijk samenwonen met deze persoon en dit in België erkend wordt, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen met het oog op gezinshereniging.

In die zin betekent dit inreisverbod geen schending van artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Dat in dit geval tevens een schending van de motiveringsplicht is aangezien in de zin van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vw.niet werd nagekomen aangezien ze stoelt op onjuiste gegevens en tegenstrijdig is.

Dat in casu er wel een moeilijk te herstellen nadeel is aangezien een procedure gezinshereniging niet mogelijk is gelet op het feit dat er een inreisverbod werd uitgevaardigd van twee jaar en dus de motivering als zijnde een visumaanvraag vanuit het buitenland mogelijk zou zijn niet juist is.

Bovendien is de gezinshereniging niet mogelijk daar de leeftijd van zijn Belgische partner 19 jaar is en voor 21 jaar geen aanvraag gezinshereniging kan ingediend worden en gelet op haar zwangere toestand het tevens niet mogelijk is van te reizen.

Betrokkene verwijst tevens naar de uiteenzetting mbt het proportionaliteitsbeginsel of evenredigheidsbeginsel dat tevens van toepassing is”

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij behandelt het eerste en het derde middel gezamenlijk gezien hun samenhang.

In de bestreden beslissingen werd rekening gehouden met verzoekers recht op gezins- en privéleven, conform artikel 8 EVRM en luidt als volgt:

“(…)

Het feit dat betrokkene in België een relatie zou hebben met een Belgische onderdane, die drie maanden zwanger zou zijn van hem geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet dat hij enkel in België een relatie met zijn vriendin kan uitbouwen. Zowel betrokkene als zijn vriendin wisten dat een relatie uitbouwen in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsstatus van betrokkene in België.

Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel puren. In het geval betrokkene zou huwen of wettelijke samenwonen met zijn deze persoon en dit in België erkend wordt, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen met het oog op gezinshereniging.

In die zin betekent een terugkeer naar Pakistan geen schending van artikel 8 EVRM.”

Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Er werd aldus wel rekening gehouden met verzoekers recht op gezins- en privéleven, doch dit neemt niet weg dat er een bevel om het grondgebied te verlaten genomen kan worden indien blijkt dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft.

Er wordt geen schending van artikel 8 EVRM aangetoond.

Aangaande het inreisverbod dient te worden opgemerkt dat verzoeker, conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, in zijn land van herkomst om humanitaire redenen er de opschorting of opheffing van kan vragen.

M.b.t. de voor Uw Raad hangende procedure toont verzoeker toont niet aan dat hij verplicht aanwezig dient te zijn, noch dat hij zich niet door zijn raadsman zou kunnen laten vertegenwoordigen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Het eerste en derde middel zijn niet ernstig.”

3.3. Beoordeling

Gelet op de hierboven vastgestelde onontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de beslissingen tot vasthouding en tot terugleiding naar de grens, wordt het middel enkel onderzocht in de mate dat het betrekking heeft op de beslissing houdende bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van twee jaar (hierna: de bestreden beslissingen genoemd).

De verzoeker voert onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt evenwel dat de verzoeker niet de schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de voormelde artikelen, maar wel de schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van de behoorlijk bestuur beoogt aan te voeren. De verzoeker geeft immers aan dat drie voorwaarden moeten zijn voldaan opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, met name dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, dat zij juist moeten zijn en dat zij draagkrachtig moeten zijn. Vervolgens argumenteert de verzoeker dat de bestreden beslissingen op verkeerde feitelijke gronden berusten.

Het middel wordt dan ook onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Deze materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.1. Wat betreft de beslissing van 11 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten

De verzoeker voert aan dat de motivering met betrekking tot artikel 8 van het EVRM niet correct is waar de gemachtigde stelt dat hij geen moeilijk te herstellen nadeel kan puren uit de verwijdering omdat hij een aanvraag gezinshereniging zou kunnen indienen vanuit Pakistan. De verzoeker geeft onder meer aan dat een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging voor hem geen optie is omdat er tegelijkertijd een inreisverbod van twee jaar werd uitgevaardigd en omdat zijn partner slechts 19 jaar oud is. Hierbij benadrukt de verzoeker dat de gezinshereniging niet mogelijk is vooraleer zijn Belgische partner 21 jaar oud is.

De Raad stelt vast dat de verzoeker zich aldus een betwisting voert omtrent de volgende motieven van de eerste bestreden akte (bijlage 13septies):

“Het feit dat betrokkene in België een relatie zou hebben met een Belgische onderdane, die 3 maanden zwanger zou zijn van hem geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet dat hij enkel in België een relatie met zijn vriendin kan uitbouwen. Zowel betrokkene als zijn vriendin wisten dat een relatie uitbouwen in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval betrokkene zou huwen of wettelijk samenwonen met zijn deze persoon en dit in België erkend wordt, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen met het oog op

gezinshereniging.

In die zin betekent een terugkeer naar Pakistan geen schending van artikel 8 van het EVRM.”

Hoewel deze motieven in de eerste bestreden akte vormelijk figureren onder de titel “*terugleiding naar de grens*”, stelt de Raad vast dat deze motieven niet enkel betrekking hebben op de, thans opgeheven, beslissing tot terugleiding naar de grens. De conclusie dat “*een terugkeer*” naar Pakistan geen schending inhoudt van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) slaat onmiskenbaar ook op de tevens in de bijlage 13*septies* vervatte beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tevens dient te worden vastgesteld dat de vaststelling dat verzoekers relatie hem nog niet automatisch een recht op verblijf geeft, duidelijk een verdere explicitering betreft van de juridische en feitelijke overwegingen met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, met name waar met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder een geldig visum. De boven geciteerde motieven hebben aldus mede betrekking op het thans bestreden bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Een eventueel gebrek in deze motieven kan dan ook leiden tot de nietigverklaring van dit bevel.

De Raad stelt vast dat de verweerder in de nota met opmerkingen niet ingaat op het argument dat een aanvraag voor een visum met het oog op gezinshereniging vanuit Pakistan voor hem geen optie is, omdat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van twee jaar en omdat zijn partner 19 jaar oud is en er vóór de leeftijd van 21 jaar geen aanvraag gezinshereniging kan ingediend worden in functie van een Belgische partner.

In de bestreden akte wordt wat dit laatste punt betreft, gesteld dat de verzoeker in het geval hij zou huwen of wettelijk samenwonen met zijn partner, en dit huwelijk in België erkend wordt, bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag kan indienen met het oog op gezinshereniging. Dit element betreft één van de elementen die heeft geleid tot het besluit dat de terugkeer naar Pakistan geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers argument dat een dergelijke visumaanvraag *in casu* niet mogelijk is, vindt steun in de wet. Met name dient te worden gewezen op het bepaalde in artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet, dat de gezinshereniging van derdelanders met Belgen regelt.

Deze bepaling, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissingen, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt];

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning

bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° bedoelden personen, dit zijn de vreemdelingen die zijn gehuwd met een Unieburger (c.q. Belg) of die met deze burger een geregistreerd partnerschap hebben gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, komt een derdelander zodoende enkel in aanmerking voor een gezinshereniging met een Belg indien zowel de Belg als de derdelander ouder zijn dan 21 jaar.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de bepalingen van Titel II, Hoofdstuk I, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, zodat ook de voorwaarden voorzien in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van toepassing zijn.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet betreft de partners in een geregistreerd partnerschap dat niet gelijkwaardig is met het huwelijk in België, en bepaalt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;”

Ook wat de partner van een Belg betreft, voorziet de vreemdelingenwet zodoende dat zowel de derdelander als de Belg ouder moeten zijn dan 21 jaar.

De Raad stelt bovendien vast dat de gemachtigde bij het treffen van het thans bestreden bevel wel degelijk op de hoogte was van de leeftijd van verzoekers partner. Dit blijkt met name uit het ‘administratief verslag vreemdelingencontrole’ van 11 april 2016, waarvan een afschrift zich in het administratief dossier bevindt. Dit verslag vermeldt uitdrukkelijk het volgende: *“Betrokkene heeft een vriendin van Belgische nationaliteit (M.M.C., geboren op 22/08/1996).”* De geboortedatum en de leeftijd van verzoekers partner worden eveneens uitdrukkelijk vermeld in verzoekers aanvraag van 7 december 2015 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar de gemachtigde niettemin stelt *“In het geval betrokkene zou huwen of wettelijk samenwonen met zijn deze persoon en dit in België erkend wordt, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen met het oog op gezinshereniging”* gaat hij er dan ook op onaanvaardbare wijze aan voorbij dat de vreemdelingenwet niet voorziet in de mogelijkheid om een dergelijk visum te bekomen voordat verzoekers partner de leeftijd van 21 jaar zal hebben bereikt, dit is op 22 augustus 2017. Het motief betreffende de mogelijkheid van gezinshereniging indien de verzoeker zou huwen of wettelijk samenwonen met zijn Belgische partner, berust dan ook niet op een correcte beoordeling van de hem op dat moment voorliggende gegevens.

Hoewel uit de eerste bestreden akte blijkt dat de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en de bestaanbaarheid ervan met artikel 8 van het EVRM ook nog door andere motieven worden ondersteund (er wordt onder meer gesteld dat de verzoeker niet aantoonde enkel in België een gezinsleven te kunnen leiden met zijn Belgische partner en dat zowel de verzoeker als zijn partner wisten dat een relatie uitbouwen in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van de verzoeker in België) wijst de Raad er op dat hij als annulatierechter niet in de plaats van de gemachtigde kan oordelen of deze nog steeds zou hebben vastgesteld dat de terugkeer naar Pakistan geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM indien abstractie zou worden gemaakt van de vaststellingen in verband met de mogelijkheid om bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag in te dienen met het oog op gezinshereniging (cf. RvS 16 september 2013, nr. 224.645).

Een schending van de materiële motiveringsplicht is dan ook aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing van 11 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

3.3.2. Wat betreft de beslissing van 11 april 2016 tot afgifte van een inreisverbod van twee jaar

De Raad stelt verder vast dat het bestreden inreisverbod gelijkaardige motieven bevat waar wordt besloten dat dit inreisverbod geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, namelijk:

“Het feit dat betrokkene in België een relatie zou hebben met een Belgische onderdane, die 3 maanden zwanger zou zijn van hem, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet dat hij enkel in België een relatie met zijn vriendin kan uitbouwen. Zowel betrokkene als zijn vriendin wisten dat een relatie uitbouwen in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval betrokkene huwen of wettelijk samenwonen met zijn deze persoon en dit in België erkend wordt, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking vragen van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen met het oog op gezinshereniging. In die zin betekent dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)”.

De verzoeker voert tegen het inreisverbod dezelfde argumenten aan als tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voor wat betreft de materiële motivering aangaande de mogelijkheid tot gezinshereniging met zijn Belgische partner. Aangezien ook de beslissing tot afgifte van een inreisverbod mede wordt gegrond op de vaststelling dat de verzoeker, indien hij zou huwen of wettelijk samenwonen met zijn Belgische partner, een visumaanvraag kan indienen met het oog op gezinshereniging, dient met herneming van de bespreking onder punt 3.3.1. *mutatis mutandis* te worden vastgesteld dat eveneens ten aanzien van het bestreden inreisverbod een schending is aangetoond van de materiële motiveringsplicht.

Het verweer in de nota met opmerkingen dat de verzoeker in zijn land van herkomst de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen om humanitaire redenen, doet hieraan geen afbreuk. Deze repliek houdt bovendien een kringredenering in. Het standpunt dat het twee jaar durende verblijfs- en toegangsverbod dat vervat zit in het opgelegde inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM met zich mee brengt omwille van de *“mogelijkheid”* om een aanvraag tot opheffing of opschorting van datzelfde inreisverbod in te dienen, zou immers impliceren dat bij het treffen van het inreisverbod zelve niet dient te worden onderzocht of deze maatregel een schending van artikel 8 van het EVRM teweegbrengt. De Raad benadrukt dat een inreisverbod een verbodsmaatregel behelst. Het gaat dan ook niet op om deze verbodsmaatregel niet te af te toetsten aan de door artikel 8 van het EVRM

geboden bescherming om de enkele reden dat nadien de opheffing of opschorting van deze verbodsmaatregel kan worden gevraagd.

Daarnaast merkt de Raad op dat het bestreden inreisverbod een beslissing betreft die werd genomen volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, op dezelfde dag. Het betreffende inreisverbod geeft uitdrukkelijk aan gepaard te gaan met de beslissing tot verwijdering van 11 april 2016.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid van vreemdelingenwet dient zo ook te worden aangenomen dat geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering en dat het inreisverbod zodoende een *accessorium* betreft van de verwijderingsmaatregel waarmee het gepaard gaat (*cf.* RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). Aangezien het eerste middel gegrond wordt verklaard voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, en het inreisverbod hiervan een *accessorium* vormt, is er *in casu* ook grond om het inreisverbod te vernietigen.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing van 11 april 2016 tot afgifte van een inreisverbod van twee jaar.

3. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van twee van de vier bestreden beslissingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is wat deze beslissingen betreft zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is voorts niet ontvankelijk wat de overige bestreden beslissingen betreft, zodat de accessoire vordering tot schorsing wat deze beslissingen betreft samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, en tot afgifte van een inreisverbod van twee jaar, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is, wat de bij artikel 1 vernietigde beslissingen betreft, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE